

DIREKTIVA (EU) 2018/2002 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA**z dne 11. decembra 2018****o spremembi Direktive 2012/27/EU o energetske učinkovitosti****(Besedilo velja za EGP)**

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 194(2) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,ob upoštevanju mnenja Odbora regij ⁽²⁾,v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Zmanjšanje povpraševanja po energiji je ena od petih razsežnosti strategije energetske unije, ki so bile določene s sporočilom Komisije z dne 25. februarja 2015 z naslovom „Okvirna strategija za trdno energetske unijo s podnebno politiko, usmerjeno v prihodnost“. Izboljšanje energetske učinkovitosti vzdolž celotne energetske verige, vključno s proizvodnjo, prenosom, distribucijo in končno porabo energije, bo koristilo okolju, izboljšalo kakovost zraka in javno zdravje, zmanjšalo emisije toplogrednih plinov, izboljšalo energetske varnost z zmanjšanjem odvisnosti od uvoza energije iz držav zunaj Unije, znižalo stroške za energijo v gospodinjstvih in podjetjih, ublažilo energetske revščine in privedlo do povečanja konkurenčnosti, števila delovnih mest ter gospodarske dejavnosti v celotnem gospodarstvu, s tem pa bo izboljšalo kakovost življenja državljanov. To je v skladu z zavezami Unije, ki so bile sprejete v okviru energetske unije in globalne podnebne agende, ki jo je določil Pariški sporazum o podnebnih spremembah iz leta 2015, ki je sledil 21. zasedanju Konference pogodbenic Okvirne konvencije Združenih narodov o spremembi podnebja ⁽⁴⁾ (v nadaljnjem besedilu: Pariški sporazum) in ki zavezuje k zadržanju zvišanja povprečne svetovne temperature na precej pod 2 °C v primerjavi s predindustrijsko ravnjo in k nadaljnjemu prizadevanju za omejitve zvišanja temperature na 1,5 °C nad predindustrijsko ravnjo.
- (2) Direktiva 2012/27/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾ je korak k uresničitvi energetske unije, v skladu s katero se energetska učinkovitost obravnava kot svoj vir energije. Pri določanju novih pravil na strani ponudbe in na drugih področjih politike bi bilo treba upoštevati načelo energetske učinkovitosti na prvem mestu. Komisija bi morala zagotoviti, da bosta lahko energetska učinkovitost in odzivanje na strani povpraševanja pod enakimi pogoji konkurirala proizvodnim zmogljivostim. Energetska učinkovitost je treba upoštevati pri vseh odločitvah glede načrtovanja energetskega sistema ali glede financiranja. Izboljšati jo je treba vedno, ko je to bolj stroškovno učinkovito kot enakovredne rešitve na strani ponudbe. To bi moralo pomagati izkoristiti številne prednosti, ki jih ima energetska učinkovitost za Unijo, zlasti za državljanke in podjetja.
- (3) Energetska učinkovitost bi morala biti priznana kot bistven element in prednostna naloga v prihodnjih odločitvah v zvezi z naložbami v energetske infrastrukturo Unije.
- (4) Za doseganje ambicioznega cilja povečanja energetske učinkovitosti je treba odpraviti ovire, da bi olajšali naložbe v ukrepe za energetske učinkovitost. Korak v to smer je pojasnilo Eurostata z dne 19. septembra 2017 o tem, kako zajeti pogodbe o zagotavljanju prihranka energije v nacionalnih računih, ki odpravljata negotovost in spodbujata uporabo takšnih pogodb.

⁽¹⁾ UL C 246, 28.7.2017, str. 42.⁽²⁾ UL C 342, 12.10.2017, str. 119.⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 13. novembra 2018 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 4. decembra 2018.⁽⁴⁾ UL L 282, 19.10.2016, str. 4.⁽⁵⁾ Direktiva 2012/27/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2012 o energetske učinkovitosti, spremembi direktiv 2009/125/ES in 2010/30/EU ter razveljavitvi direktiv 2004/8/ES in 2006/32/ES (UL L 315, 14.11.2012, str. 1).

- (5) Evropski svet je 23. in 24. oktobra 2014 podprl 27-odstotni cilj za povečanje energetske učinkovitosti na ravni Unije do leta 2030, ki bo pregledan do leta 2020, pri čemer bo upoštevan 30-odstotni cilj na ravni Unije. Evropski parlament je v svoji resoluciji z dne 15. decembra 2015 z naslovom „Evropski energetski uniji naproti“ pozval Komisijo, naj oceni tudi, ali bi bilo mogoče v istem obdobju uresničiti 40-odstotni cilj za povečanje energetske učinkovitosti. Zato je primerno spremeniti Direktivo 2012/27/EU, da se jo prilagodi perspektivi za leto 2030.
- (6) Da mora Unija doseči svoje cilje povečanja energetske učinkovitosti na ravni Unije, izražene v porabi primarne in/ali končne energije, bi bilo treba jasno določiti v obliki vsaj 32,5-odstotnega cilja za leto 2030. Projekcije iz leta 2007 so pokazale, da bo leta 2030 poraba primarne energije 1 887 Mtoe in poraba končne energije 1 416 Mtoe. 32,5 -odstotno zmanjšanje leta 2030 pa bi pomenilo 1 273 Mtoe oziroma 956 Mtoe. Ta cilj, ki je po naravi enak cilju Unije za leto 2020, bi morala Komisija oceniti do leta 2023, in sicer z namenom, da ga popravi navzgor, če bi se bistveno znižali stroški ali če bi bilo to potrebno za to, da Unija izpolni svoje mednarodne zaveze glede razogljičenja. Za leti 2020 in 2030 na ravni držav članic ni predvidenih zavezujočih ciljev in države članice bi morale imeti še naprej proste roke pri določanju svojih nacionalnih prispevkov, ki temeljijo na porabi primarne ali končne energije, prihrankih primarne ali končne energije ali energetski intenzivnosti. Države članice bi morale svoje nacionalne okvirne prispevke k energetski učinkovitosti določiti ob upoštevanju, da poraba energije v Uniji leta 2030 ne sme preseči 1 273 Mtoe primarne energije in/ali 956 Mtoe končne energije. To pomeni, da bi se morala poraba primarne energije v Uniji v primerjavi z ravno iz leta 2005 zmanjšati za 26 %, poraba končne energije pa za 20 %. Napredek pri doseganju ciljev Unije za leto 2030 je treba redno ocenjevati, kar je določeno v Uredbi (EU) 2018/1999 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.
- (7) Na učinkovitost delovanja energetskih sistemov v danem trenutku vplivajo možnosti nemotenega in prožnega dovajanja energije iz različnih virov – z različno vztrajnostjo in različnimi zagonskimi časi – v omrežje. S povečanjem te učinkovitosti bo mogoče bolje izkoristiti energijo iz obnovljivih virov.
- (8) Izboljšanje energetske učinkovitosti lahko prispeva k boljšim gospodarskim rezultatom. Države članice in Unija bi si morale prizadevati zmanjšati porabo energije ne glede na stopnjo gospodarske rasti.
- (9) Obveznost, da morajo države članice določiti dolgoročne strategije za spodbujanje naložb in olajšanje prenove nacionalnega stavbnega fonda ter o njih uradno obvestiti Komisijo, je črtana iz Direktive 2012/27/EU in vstavljena v Direktivo 2010/31/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾, saj je mogoče to obveznost povezati z dolgoročnimi načrti za skoraj nič-energijske stavbe in razogljičenje stavb.
- (10) Glede na podnebni in energetski okvir za leto 2030 bi bilo treba obveznost prihranka energije, določeno z Direktivo 2012/27/EU, podaljšati po letu 2020. To podaljšanje bi vlagateljem zagotovilo večjo stabilnost, kar bi spodbudilo dolgoročne naložbe in dolgoročne ukrepe za energetsko učinkovitost, kot je temeljita prenova stavb z dolgoročnim ciljem olajšanja stroškovno učinkovite pretvorbe obstoječih stavb v skoraj nič-energijske stavbe. Obveznost prihranka energije ima pomembno vlogo pri spodbujanju rasti in ustvarjanju delovnih mest na lokalni ravni in bi jih bilo treba ohraniti, da bi zagotovili, da bo Unija lahko dosegla svoje energetske in podnebne cilje z ustvarjanjem novih priložnosti, ter pretrgali povezavo med porabo energije in rastjo. Sodelovanje z zasebnim sektorjem je pomembno, da se oceni, pod kakšnimi pogoji bi lahko pritegnili zasebne naložbe v projekte energetske učinkovitosti, ter razvili nove prihodkovne modele za inovacije na področju energetske učinkovitosti.
- (11) Ukrepi za izboljšanje energetske učinkovitosti pozitivno vplivajo tudi na kakovost zraka, saj energetsko učinkovitejša stavba prispevajo k zmanjšanju povpraševanja po gorivih za ogrevanje, vključno s trdimi gorivi. Ukrepi za energetsko učinkovitost zato prispevajo k izboljšanju kakovosti notranjega in zunanega zraka ter stroškovno učinkovitemu doseganju ciljev politike Unije glede kakovosti zraka, kot je določeno zlasti z Direktivo (EU) 2016/2284 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Uredba (EU) 2018/1999 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o upravljanju energetske unije in podnebnih ukrepov, spremembi uredb (ES) št. 663/2009 in (ES) št. 715/2009 Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv 94/22/ES, 98/70/ES, 2009/31/ES, 2009/73/ES, 2010/31/EU, 2012/27/EU in 2013/30/EU Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv Sveta 2009/119/ES in (EU) 2015/652 ter razveljavitvi Uredbe (EU) št. 525/2013 Evropskega parlamenta in Sveta (glej stran 1 tega Uradnega lista).

⁽²⁾ Direktiva 2010/31/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 2010 o energetski učinkovitosti stavb (UL L 153, 18.6.2010, str. 13).

⁽³⁾ Direktiva (EU) 2016/2284 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. decembra 2016 o zmanjšanju nacionalnih emisij za nekatere onesnaževala zraka, spremembi Direktive 2003/35/ES in razveljavitvi Direktive 2001/81/ES (UL L 344, 17.12.2016, str. 1).

- (12) Države članice morajo v celotnem obdobju obveznosti 2021 do 2030 doseči skupni prihranek končne porabe energije, ki ustreza novemu letnemu prihranku v višini vsaj 0,8 % porabe končne energije. To zahtevo bi bilo mogoče izpolniti z novimi ukrepi politike, ki se sprejmejo v novem obdobju obveznosti od 1. januarja 2021 do 31. decembra 2030, ali z novimi posameznimi ukrepi, ki so rezultat ukrepov politik, sprejetih med ali pred prejšnjim obdobjem, pod pogojem, da se posamezni ukrepi, ki zagotovijo prihranke energije, uvedejo v novem obdobju. Države članice bi morale imeti možnost v ta namen uporabiti sisteme obveznosti energetske učinkovitosti ali alternativne ukrepe politike ali oboje. Poleg tega bi morale države članice imeti na voljo različne možnosti, ki bi jim omogočile prožnost pri izbiri načina za izračun količine svojega prihranka energije – med drugim bi se lahko odločile, ali bodo energijo, ki se porabi za prevoz, v celoti ali deloma vključile v osnovo za izračun –, in omogočile, da je zahtevani skupni prihranek končne porabe energije enak novemu letnemu prihranku v višini vsaj 0,8 %.
- (13) Nesorazmerno bi bilo, če bi takšna zahteva veljala za Ciper in Malto. Ti dve majhni otoški državi članici imata poseben energetski trg, na katerem je med drugim samo en distributer električne energije, na njem ni omrežij zemeljskega plina ter sistemov daljinskega ogrevanja in daljinskega hlajenja, podjetja za distribucijo nafte pa so majhna, zato je razpon ukrepov, ki so na voljo za doseganje obveznega prihranka energije, omejen. Te posebnosti so še izrazitejše zaradi majhne velikosti energetskih trgov v teh državah članicah. Zato bi se moralo od Cipra in Malte zahtevati le, da dosežeta skupni prihranek končne porabe energije, ki je enak novemu prihranku v višini 0,24 % porabe končne energije v obdobju 2021 do 2030.
- (14) Kadar uporabljajo sisteme obveznosti, bi morale države članice med distributerji energije, podjetji za maloprodajo energije in distributerji ali podjetji za maloprodajo goriva za prevoz na podlagi objektivnih in nediskriminatornih meril določiti zavezane strani. Določitev nekaterih kategorij teh dobaviteljev ali trgovcev na drobno ali njihovo izvzetje se ne bi smelo šteti za nezdržljivo z načelom nediskriminacije. Zato se lahko države članice same odločijo, ali bodo te dobavitelje in prodajalce na drobno ali samo nekatere kategorije dobaviteljev ali prodajalcev na drobno določile kot zavezane strani.
- (15) Ukrepi držav članic za izboljšanje energetske učinkovitosti pri prevozu se lahko upoštevajo pri izpolnjevanju obveznosti glede njihovega prihranka končne porabe energije. Pri tem gre lahko za namenske politike, ki med drugim spodbujajo učinkovitejša vozila, prehod na kolesarjenje, hojo in javni prevoz, ali za načrtovanje mobilnosti in urbanistično načrtovanje, ki zmanjšujeta potrebo po prevozu. Upoštevajo se lahko tudi sheme za spodbujanje uporabe novih, učinkovitejših vozil, ali politike za spodbujanje prehoda na učinkovitejša goriva, ki zmanjšujejo porabo energije na kilometer, če so skladne s pravili o pomembnosti in dodatnosti iz Priloge V k Direktivi 2012/27/EU, kakor je spremenjena s to direktivo. Takšni ukrepi bi morali biti, če je to ustrezno, skladni z nacionalnimi okviri politik držav članic, vzpostavljenimi na podlagi Direktive 2014/94/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.
- (16) Z ukrepi držav članic, sprejetimi na podlagi Uredbe (EU) 2018/842 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾, s katerimi se preverljivo ter merljivo ali ocenljivo izboljša energetska učinkovitost, lahko države članice stroškovno učinkovito izpolnijo svojo obveznost glede prihranka energije iz Direktive 2012/27/EU, kakor je spremenjena s to direktivo.
- (17) Države članice bi morale v svojih sistemih obveznosti imeti možnost, da zezanim stranem dovolijo, da prispevajo v nacionalni sklad za energetsko učinkovitost, ali to od njih zahtevajo, namesto da od njih zahtevajo, da dosežejo količino skupnega prihranka končne porabe energije, ki se zahteva na podlagi člena 7(1) Direktive 2012/27/EU, kakor je spremenjena s to direktivo.
- (18) Brez poseganja v člen 7(4) in (5), kot sta vstavljena s to direktivo, bi morale države članice in zavezane strani izkoristiti vsa razpoložljiva sredstva in tehnologije, da bi dosegle zahtevan skupni prihranek končne porabe energije, med drugim s spodbujanjem trajnostnih tehnologij pri učinkovitih sistemih za daljinsko ogrevanje in hlajenje, učinkovite infrastrukture za ogrevanje in hlajenje ter energetskih pregledov ali enakovrednih sistemov

⁽¹⁾ Direktiva 2014/94/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2014 o vzpostavitvi infrastrukture za alternativna goriva (UL L 307, 28.10.2014, str. 1).

⁽²⁾ Uredba (EU) 2018/842 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o zavezujočem letnem zmanjšanju emisij toplogrednih plinov za države članice v obdobju od 2021 do 2030 kot prispevku k podnebnim ukrepom za izpolnitev zavez iz Pariškega sporazuma ter o spremembi Uredbe (EU) št. 525/2013 (UL L 156, 19.6.2018, str. 26).

upravljanja, če so prihranki energije, ki se uveljavljajo, skladni z zahtevami iz člena 7 Direktive 2012/27/EU in Priloge V k navedeni direktivi, kakor je spremenjena s to direktivo. Države članice bi si morale pri oblikovanju in izvajanju alternativnih ukrepov politike prizadevati za veliko mero prožnosti.

- (19) Dolgoročni ukrepi za energetske učinkovitost bodo zagotavljali prihranke energije tudi po letu 2020, vendar bi morali za prispevek k cilju povečanja energetske učinkovitosti Unije za leto 2030 ti ukrepi doseči nove prihranke po letu 2020. Po drugi strani pa se prihranki energije, doseženi po 31. decembru 2020, ne bi smeli upoštevati v skupnem prihranku končne porabe energije, zahtevanih za obdobje od 1. januarja 2014 do 31. decembra 2020.
- (20) Novi prihranki bi morali biti dodani prihrankom, do katerih bi prišlo v vsakem primeru, tako da slednji ne bi smeli upoštevati pri izpolnjevanju zahteve glede prihrankov energije. Pri izračunu učinka uvedenih ukrepov bi se morali upoštevati le neto prihranki, ki ustrezajo spremembi porabe energije, ki jo je mogoče neposredno pripisati zadevnemu ukrepu za energetske učinkovitost. Za izračun neto prihrankov bi morale države članice določiti izhodiščni scenarij, ki bi ustrezal razvoju razmer v odsotnosti zadevnega ukrepa. Zadevni ukrep politike bi moral biti ocenjen glede na ta izhodiščni scenarij. Države članice bi morale upoštevati, da se lahko v istem obdobju izvedejo drugi ukrepi politike, ki prav tako lahko vplivajo na količino prihrankov energije, in da zato vseh sprememb, zaznanih od uvedbe določenega ukrepa politike, ki se ocenjuje, ni mogoče pripisati zgolj temu ukrepu politike. Ukrepi zavezane, udeležene ali pooblaščen strani bi morali dejansko prispevati k doseganju prihrankov energije, ki se uveljavljajo, da se izpolni zahteva glede pomembnosti.
- (21) Pomembno je, da se pri obračunavanju prihrankov energije, če je to ustrezno, upoštevajo vsi koraki v energetske verigi, da bi bil potencial za prihranek energije pri prenosu in distribuciji električne energije večji.
- (22) Učinkovito upravljanje z vodami lahko bistveno prispeva k prihranku energije. V vodnem sektorju in sektorju odpadnih voda Unije se porabi 3,5 % električne energije, ta delež pa naj bi se še povečal. Obenem se zaradi uhajanja vode izgubi 24 % vse porabljene vode v Uniji in energetske sektor je s 44 % porabljene vode njen največji porabnik. Temeljito bi bilo treba preučiti potencial za prihranek energije z uporabo pametnih tehnologij in postopkov.
- (23) Politike energetske učinkovitosti bi morale biti v skladu s členom 9 Pogodbe o delovanju Evropske unije vključujoče in zato energetske revnim porabnikom tudi zagotavljati dostop do ukrepov za energetske učinkovitost. Koristi od izboljšav energetske učinkovitosti bi morala imeti zlasti ranljiva gospodinjstva, vključno z energetsko revnimi, in, če je to ustrezno, tista v socialnih stanovanjih. Države članice lahko od zavezanih strani že zdaj zahtevajo, da v ukrepe za prihranke energije vključijo socialne cilje, povezane z energetsko revščino, to možnost pa bi bilo treba razširiti še na alternativne ukrepe politike in nacionalne sklade za energetske učinkovitost ter jo spremeniti v obveznost, pri čemer bi morali državam članicam dopustiti, da ohranijo popolno prožnost glede njihovega obsega, področja uporabe in vsebine. Če sistem obveznosti energetske učinkovitosti ne dopušča ukrepov, ki se nanašajo na posamezne porabnike energije, lahko država članica ukrepe za ublažitev energetske revščine sprejme zgolj v okviru alternativnih ukrepov politike.
- (24) V Uniji je približno 50 milijonov energetsko revnih gospodinjstev. Ukrepi za energetske učinkovitost bi zato morali imeti osrednjo vlogo v vsaki stroškovno učinkoviti strategiji za odpravo energetske revščine in zmanjšanje ranljivosti porabnikov ter dopolnjujejo socialne politike na ravni držav članic. Da bi ukrepi za energetske učinkovitost trajnostno zmanjšali energetske revščine najemnikov, bi bilo treba upoštevati stroškovno učinkovitost teh ukrepov ter njihovo cenovno dostopnost za lastnike nepremičnin in najemnike, na ravni držav članic pa bi bilo treba zagotoviti ustrezno finančno podporo za te ukrepe. V skladu s cilji Pariškega sporazuma se mora stavbni fond Unije dolgoročno spremeniti v skoraj nič-energijske stavbe. Zdajšnje stopnje prenove stavb ne zadoščajo in v stavbah, v katerih bivajo državljani z nizkimi dohodki, ki živijo v energetske revščini, je zato najtežje uvesti spremembe. Ukrepi, ki jih ta direktiva določa glede obveznosti prihranka energije, sistemov obveznosti energetske učinkovitosti in alternativnih ukrepov politike, so zato še posebej pomembni.
- (25) Z nudenjem pomoči porabnikom pri zmanjševanju njihove porabe energije, ki bi ga bilo mogoče doseči z manjšo potrebo stavb po energiji in večjo učinkovitostjo naprav, pa tudi z razpoložljivostjo prevoznih sredstev z nizko porabo energije, ki so povezani z mrežo javnega prevoza in kolesarsko infrastrukturo, bi morali doseči nižje izdatke za porabnike.

- (26) Ključno je, da se vse državljanke Unije ozavešča, kakšne so koristi večje energetske učinkovitosti in se jim zagotovi točne informacije o tem, kako jo je mogoče doseči. Večja energetska učinkovitost je tudi izrednega pomena za zanesljivost oskrbe z energijo v Uniji, saj zmanjšuje njeno odvisnost od uvoza goriv iz tretjih držav.
- (27) Stroški in koristi vseh sprejetih ukrepov za energetska učinkovitost, vključno z amortizacijskimi obdobji, bi morali biti popolnoma pregledni za porabnike.
- (28) Države članice bi morale pri izvajanju Direktive 2012/27/EU, kakor je spremenjena s to direktivo, in pri sprejemanju drugih ukrepov na področju energetske učinkovitosti posebno pozornost nameniti sinergiji ukrepov za energetska učinkovitost in učinkovite porabe naravnih virov, skladno z načeli krožnega gospodarstva.
- (29) Države članice bi si morale z uporabo novih poslovnih modelov in tehnologij prizadevati za spodbujanje in zagotavljanje lažjih pogojev za uveljavitev ukrepov za energetska učinkovitost, tudi z inovativnimi energetskimi storitvami za velike in male odjemalce.
- (30) V okviru ukrepov iz sporočila Komisije z dne 15. julija 2015 z naslovom „Nov dogovor za odjemalce energije“, predstavljenega v okviru energetske unije in strategije za ogrevanje in hlajenje, bi bilo treba okrepiti osnovne pravice porabnikov do točnih, zanesljivih, jasnih in pravočasnih informacij o njihovi porabi energije. Člene 9 do 11 Direktive 2012/27/EU in Prilogo VII k navedeni direktivi bi bilo treba spremeniti, da bi zagotovili pogoste in boljše povratne informacije o porabi energije, kadar je to tehnično izvedljivo in stroškovno učinkovito glede na že nameščene merilne naprave. Ta direktiva pojasnjuje, da je odgovor na to, ali je individualno merjenje stroškovno učinkovito, odvisen od tega, ali so zadevni stroški sorazmerni z morebitnimi prihranki energije. Pri oceni, ali je individualno merjenje stroškovno učinkovito, bi lahko upoštevali učinek drugih konkretnih in načrtovanih ukrepov v zadevni stavbi, na primer prihodnjo prenovo.
- (31) Ta direktiva tudi pojasni, da bi morale pravice, povezane z obračunom in informacijami o obračunu ali porabi, veljajo za porabnike ogrevanja, hlajenja ali sanitarne tople vode, dobavljene iz centralnega vira, tudi kadar ti nimajo neposrednega individualnega pogodbenega razmerja z dobaviteljem energije. Opredelitev pojma „končni odjemalec“ bi se lahko razumela, kot da se nanaša le na fizične ali pravne osebe, ki kupujejo energijo na podlagi neposredne individualne pogodbe, sklenjene z dobaviteljem energije. Za namene ustreznih določb bi bilo zato treba uvesti pojem „končni porabnik“, ki bi se nanašal na širšo skupino porabnikov in bi moral poleg končnih odjemalcev, ki kupujejo ogrevanje, hlajenje ali sanitarno toplo vodo za lastno končno porabo, vključevati tudi stanovalce individualnih stavb ali individualnih enot v večstanovanjskih ali večnamenskih stavbah, če se take enote oskrbujejo iz centralnega vira in če stanovalci nimajo neposredne ali individualne pogodbe z dobaviteljem energije. Pojem „individualno merjenje“ bi se moral nanašati na merjenje porabe po individualnih enotah v takšnih stavbah.
- (32) Da bi dosegli preglednost pri obračunavanju individualne porabe toplotne energije in tako olajšali izvajanje individualnega merjenja, bi morale države članice zagotoviti obstoj preglednih in javno dostopnih nacionalnih pravil o delitvi stroškov ogrevanja, hlajenja in porabe sanitarne tople vode v večstanovanjskih in večnamenskih stavbah. Poleg preglednosti bi države članice lahko preučile možnost sprejetja ukrepov za krepitev konkurence pri zagotavljanju storitev individualnega merjenja, s čimer bi pomagale zagotoviti, da so vsi stroški, ki jih nosijo končni porabniki, razumni.
- (33) Do 25. oktobra 2020 bi morale biti mogoče daljinsko odčitavanje novo nameščenih toplotnih števecv in delilnikov stroškov ogrevanja, da se zagotovi stroškovno učinkovito in pogosto zagotavljanje informacij o porabi. Spremembe Direktive 2012/27/EU, uvedene s to direktivo, ki se nanašajo na merjenje za ogrevanje, hlajenje in sanitarno toplo vodo; individualno merjenje ter delitev stroškov za ogrevanje, hlajenje in sanitarno toplo vodo; zahteve v zvezi z daljinskim odčitavanjem; informacije o obračunu in porabi za ogrevanje in hlajenje ter sanitarno toplo vodo; stroške dostopa do informacij o merjenju in obračunu ter porabi za ogrevanje, hlajenje in sanitarno toplo vodo, naj bi se uporabljale le za ogrevanje, hlajenje in sanitarno toplo vodo, ki se dobavljajo iz centralnega vira. Države članice se lahko same odločijo, ali bodo tehnologije mimoidočega odčitavanja obravnavale kot tehnologije z daljinskim odčitavanjem ali ne. Pri napravah z daljinskim odčitavanjem dostop do individualnih stanovanj ali enot za potrebe odčitavanja ni potreben.
- (34) Države članice bi morale upoštevati, da je za uspešno uvajanje novih tehnologij za merjenje porabe energije potrebnih več naložb v izobraževanje ter znanja in spretnosti tako porabnikov kot dobaviteljev energije.

- (35) Pomemben vir informacij za odjemalce o njihovi porabi energije so informacije o obračunu in letni obračuni. Iz podatkov o porabi in stroških lahko porabniki razberejo tudi druge informacije, na podlagi katerih lahko svoje trenutne pogoje primerjajo z drugimi ponudbami ter se odločijo za uporabo mehanizmov za upravljanje pritožb in alternativnega reševanja sporov. Toda glede na to, da so spori v zvezi z obračuni zelo pogost razlog za pritožbe porabnikov ter dejavnik, ki prispeva k stalnemu nezadovoljstvu porabnikov in nesodelovanja porabnikov z njihovimi ponudniki energije, je treba obračune poenostaviti in jih narediti jasnejše in razumljivejše ter zagotoviti, da ločeni instrumenti, kot so informacije o obračunu, informacijska orodja in letni obračuni, vsebujejo vse informacije, ki jih porabniki potrebujejo za uravnavanje svoje porabe energije, primerjavo ponudb in zamenjavo dobaviteljev.
- (36) Ukrepe držav članic bi bilo treba podpreti z dobro zasnovanimi in učinkovitimi finančnimi instrumenti Unije, kot so evropski strukturni in investicijski skladi, Evropski sklad za strateške naložbe in s financiranjem iz Evropske investicijske banke (EIB) in Evropske banke za obnovo in razvoj (EBRD), ki bi morali podpirati naložbe v energetske učinkovitost vzdolž celotne energetske verige in temeljiti na celoviti analizi stroškov in koristi na podlagi modela diferenciranih diskontnih stopenj. Finančna podpora bi morala biti usmerjena v stroškovno učinkovite metode za povečanje energetske učinkovitosti, ki bi vodile v zmanjšanje porabe energije. EIB in EBRD bi morala skupaj z nacionalnimi spodbujevalnimi bankami oblikovati, pripraviti in financirati programe in projekte, prilagojene sektorju energetske učinkovitosti, tudi za energetske revna gospodinjstva.
- (37) Za zagotovitev, da se priloge k Direktivi 2012/27/EU in harmonizirane referenčne vrednosti izkoristkov lahko posodobijo, je potrebno, da se na Komisijo prenesejo dodatna pooblastila. Zlasti je pomembno, da se Komisija pri svojem pripravljalnem delu ustrezno posvetuje, vključno na ravni strokovnjakov, in da se ta posvetovanja izvedejo v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje ⁽¹⁾. Za zagotovitev enakopravnega sodelovanja pri pripravi delegiranih aktov Evropski parlament in Svet zlasti prejmeta vse dokumente sočasno s strokovnjaki iz držav članic, njuni strokovnjaki pa se sistematično lahko udeležujejo sestankov strokovnih skupin Komisije, ki zadevajo pripravo delegiranih aktov.
- (38) Za oceno uspešnosti Direktive 2012/27/EU, kakor je spremenjena s to direktivo, bi bilo treba uvesti zahtevo za izvedbo splošnega pregleda navedene direktive in predložitev poročila Evropskemu parlamentu in Svetu do 28. februarja 2024. Ta pregled bi bilo treba izvesti po globalnem pregledu s strani Okvirne konvencije Združenih narodov o spremembi podnebja leta 2023, da bi ta proces lahko prilagodili, kjer bo to potrebno, in upoštevali razvoj v gospodarstvu in na področju inovacij.
- (39) Lokalni in regionalni organi bi morali imeti vodilno vlogo pri pripravi in oblikovanju, izvedbi in oceni ukrepov, določenih v Direktivi 2012/27/EU, da bi lahko primerno upoštevali posebne značilnosti lokalnega in regionalnega podnebja, kulture in družbe.
- (40) Glede na tehnološki napredek in naraščajoči delež obnovljivih virov energije v sektorju proizvodnje električne energije bi bilo treba prilagoditi privzeti koeficient za prihranke električne energije v kWh, da bi odražal spremembe v faktorju primarne energije (PEF) za električno energijo. Izračuni, ki odražajo mešanico virov energije v PEF za električno energijo, temeljijo na letnih povprečnih vrednostih. Za jedrsko električno energijo in toploto se uporablja računovodska metoda „fizične vsebnosti energije“, za proizvodnjo električne energije in toplote iz fosilnih goriv in biomase pa se uporablja „tehnična metoda pretvorbe učinkovitosti“. Za negorljivo energijo iz obnovljivih virov je metoda neposredno enakovredna na podlagi pristopa „skupne primarne energije“. Za izračun deleža primarne energije za električno energijo v sproizvodnji se uporablja metoda, določena v Prilogi II k Direktivi 2012/27/EU. Namesto marginalnega tržnega položaja se uporabi povprečni tržni položaj. Predpostavi se, da je učinkovitost pretvorbe 100-odstotna za negorljive obnovljive vire, 10-odstotna za geotermalne elektrarne in 33-odstotna za jedrske elektrarne. Skupna učinkovitost sproizvodnje se izračuna na podlagi najnovejših podatkov Eurostata. Kar zadeva sistemske meje, je PEF enak 1 za vse vire energije. Vrednost PEF se nanaša na leto 2018 in temelji na podatkih, interpoliranih iz najnovejše različice referenčnega scenarija PRIMES za leti 2015 in 2020 ter prilagojenih s podatki Eurostata do leta 2016. Analiza zajema države članice in Norveško. Podatkovna zbirka za Norveško temelji na podatkih Evropske mreže operaterjev prenosnih sistemov za električno energijo.
- (41) Prihranki energije, ki izhajajo iz izvajanja prava Unije, se ne bi smeli uveljavljati, razen če izhajajo iz ukrepa, ki presega minimum, ki se zahteva z zadevnim pravnim aktom Unije, in sicer z določitvijo bolj ambicioznih zahtev glede energetske učinkovitosti na ravni držav članic ali okrepljenim izvajanjem ukrepa. Stavbe imajo velik potencial za nadaljnje povečanje energetske učinkovitosti, prenova stavb pa zaradi ekonomije obsega bistveno in dolgoročno prispeva k večjim prihrankom energije. Zato je treba pojasniti, da se lahko uveljavljajo vsi prihranki

⁽¹⁾ ULL 123, 12.5.2016, str. 1.

energije, ki izhajajo iz ukrepov za spodbujanje prenove obstoječih stavb, če presegajo prihranke, do katerih bi prišlo ob odsotnosti ukrepa politike, in če država članica dokaže, da je zavezana, udeležena ali pooblaščen stran dejansko prispevala k doseganju prihrankov energije, ki se uveljavljajo.

- (42) V skladu s strategijo za energetske unijo in načeli dobrega upravljanja bi bilo treba dati večji pomen pravilom glede spremljanja in preverjanja, ki veljajo za izvajanje sistemov obveznosti energetske učinkovitosti ali alternativnih ukrepov politike, pa tudi zahtevi za preverjanje statistično reprezentativnega vzorca ukrepov. V Direktivi 2012/27/EU, kakor je spremenjena s to direktivo, bi bilo treba statistično pomemben delež in reprezentativni vzorec ukrepov za izboljšanje energetske učinkovitosti razumeti kot zahtevo, da se podskupina statistične populacije zadevnih ukrepov za prihranke energije vzpostavi tako, da bo natančno odražala celotno populacijo vseh ukrepov za prihranke energije in tako omogočala ustrezno zanesljive zaključke glede zaupanja v celotno skupino ukrepov.
- (43) Energija, ki se na ali v stavbah proizvaja s tehnologijami za energijo iz obnovljivih virov, prispeva k temu, da se porabi manjša količina energije, pridobljene iz fosilnih goriv. Zmanjšanje porabe energije in uporaba energije iz obnovljivih virov v stavbnem sektorju sta pomembna ukrepa za zmanjšanje energetske odvisnosti Unije in emisij toplogrednih plinov, zlasti z vidika ambicioznih podnebnih in energetskih ciljev za leto 2030 in tudi globalne zaveze, sprejete v okviru Pariškega sporazuma. Za namene obveznosti svojega skupnega prihranka energije lahko države članice, kjer je to ustrezno, upoštevajo prihrankov energije, ki je nastal zaradi pridobivanja energije iz obnovljivih virov na ali v stavbah za lastno uporabo, da bi tako te stavbe lahko izpolnjevale zahteve glede prihranka energije, ki veljajo zanje.
- (44) V skladu s skupno politično izjavo z dne 28. septembra 2011 držav članic in Komisije o obrazložitenih dokumentih ⁽¹⁾ se države članice zavezujejo, da bodo v upravičenih primerih obvestilu o ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, v katerih se pojasni razmerje med elementi direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je posredovanje takih dokumentov v primeru te direktive upravičeno.
- (45) Ker ciljev te direktive, in sicer doseganja 20-odstotnega cilja povečanja energetske učinkovitosti do leta 2020 ter najmanj 32,5-odstotnega cilja povečanja energetske učinkovitosti do leta 2030 in postavljanja temelja za nadaljnje izboljšanje energetske učinkovitosti po teh letih, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi obsega in učinkov predlaganega ukrepa lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev.
- (46) Direktivo 2012/27/EU bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Direktiva 2012/27/EU se spremeni:

- (1) v členu 1 se odstavek 1 nadomesti z naslednjim:

„1. Ta direktiva določa skupni okvir ukrepov za spodbujanje energetske učinkovitosti v Uniji, da se zagotovi izpolnitev krovnih ciljev Unije 20-odstotnega povečanja energetske učinkovitosti do leta 2020 in krovnih ciljev najmanj 32,5- odstotnega povečanja energetske učinkovitosti do leta 2030, ter postavlja temelj za dodatno izboljšanje energetske učinkovitosti po teh letih.

Ta direktiva določa pravila za odpravo preprek na energetskem trgu in pomanjkljivosti trga, ki ovirajo učinkovitost pri oskrbi z energijo in rabi energije, ter predvideva določitev okvirnih nacionalnih ciljev in prispevkov glede povečanja energetske učinkovitosti za leti 2020 in 2030.

Ta direktiva prispeva k izvajanju načela energetske učinkovitosti na prvem mestu.“;

- (2) v členu 3 se dodajo naslednji odstavki:

„4. Komisija do 31. oktobra 2022 oceni, ali je Unija dosegla krovne cilje povečanja energetske učinkovitosti za leto 2020.

⁽¹⁾ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

5. Vsaka država članica določi nacionalne okvirne prispevke glede energetske učinkovitosti k ciljem Unije za leto 2030 iz člena 1(1) te direktive v skladu s členoma 4 in 6 Uredbe (EU) 2018/1999 (*). Države članice pri določanju teh prispevkov upoštevajo, da poraba energije v Uniji leta 2030 ne sme preseči 1 273 Mtoe primarne energije in/ali 956 Mtoe končne energije. Države članice o teh prispevkih uradno obvestijo Komisijo v svojih celovitih nacionalnih energetskih in podnebnih načrtih v skladu s členi 3 in 7 do 12 Uredbe (EU) 2018/1999.

6. Komisija oceni krovne cilje povečanja energetske učinkovitosti Unije za leto 2030 iz člena 1(1), da bi do leta 2023 predložila zakonodajni predlog, v katerem bi cilje popravila navzgor, če bi se zaradi gospodarskega ali tehnološkega razvoja bistveno znižali stroški ali če bi bilo to potrebno, da bi Unija izpolnila svoje mednarodne zaveze glede razogljičenja.

(*) Uredba (EU) 2018/1999 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2018 o upravljanju energetske unije in podnebnih ukrepov, spremembi uredb (ES) št. 663/2009 in (ES) št. 715/2009 Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv 94/22/ES, 98/70/ES, 2009/31/ES, 2009/73/ES, 2010/31/EU, 2012/27/EU in 2013/30/EU Evropskega parlamenta in Sveta, direktiv Sveta 2009/119/ES in (EU) 2015/652 ter razveljavitvi Uredbe (EU) št. 525/2013 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 328, 21.12.2018, str. 1).“;

(3) člen 7 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 7

Obveznost prihranka energije

1. Države članice morajo doseči skupni prihranek končne porabe energije, ki ustreza vsaj:

- (a) novim letnim prihrankom v obdobju od 1. januarja 2014 do 31. decembra 2020 v višini 1,5 % letne količine prodane energije končnim odjemalcem, glede na povprečje v zadnjih treh letih pred 1. januarjem 2013. Iz tega izračuna se lahko deloma ali v celoti izključi količina prodane energije, ki se porabi za prevoz;
- (b) novim letnim prihrankom v obdobju od 1. januarja 2021 do 31. decembra 2030 v višini 0,8 % letne porabe končne energije, glede na povprečje v zadnjih treh letih pred 1. januarjem 2019. Z odstopanjem od te zahteve morata Ciper in Malta doseči nove letne prihranke v obdobju od 1. januarja 2021 do 31. decembra 2030 v višini 0,24 % letne porabe končne energije, glede na povprečje v zadnjih treh letih pred 1. januarjem 2019.

Države članice lahko pri izračunu upoštevajo prihranke energije, ki izhajajo iz ukrepov politik, bodisi uvedenih do 31. decembra 2020 ali po tem datumu, če ti ukrepi privedejo do novih posameznih ukrepov, ki se izvedejo po 31. decembru 2020.

Države članice še naprej dosegajo nove letne prihranke v skladu s točko (b) prvega pododstavka v desetletnih obdobjih po letu 2030, razen če se v pregledih Komisije do leta 2027 in vsakih 10 let zatem ugotovi, da to ni več potrebno za to, da se dosežejo dolgoročni energetski in podnebni cilji Unije za leto 2050.

Države članice določijo, kako bo izračunana količina novih prihrankov razporejena v posameznem obdobju, navedenem v točkah (a) in (b) prvega pododstavka, če se do konca posameznega obdobja obveznosti dosežejo zahtevani celotni skupni prihranki končne porabe energije.

2. Če države članice izpolnijo vsaj svojo obveznost skupnega prihranka končne porabe energije iz točke (b) prvega pododstavka odstavka 1, lahko zahtevano količino prihrankov energije izračunajo na enega ali več od naslednjih načinov:

- (a) uporabijo letno stopnjo prihranka pri prodaji energije končnim odjemalcem ali pri porabi končne energije glede na povprečje v zadnjih treh letih pred 1. januarjem 2019;
- (b) iz osnove za izračun deloma ali v celoti izključijo energijo, ki se porabi za prevoz;
- (c) uporabijo katero koli od možnosti iz odstavka 4.

3. Kadar se države članice odločijo, da bodo uporabile možnosti iz točk (a), (b) oziroma (c) odstavka 2, določijo:

- (a) svojo letno stopnjo prihranka, ki jo bodo uporabile pri izračunu svojih skupnih prihrankov končne porabe energije in s katero bodo zagotovile, da njihova končna količina neto prihrankov energije ne bo manjša od tiste, ki se zahteva na podlagi točke (b) prvega pododstavka odstavka 1, in
- (b) svojo osnovo za izračun, iz katere lahko deloma ali v celoti izključijo energijo, ki se porabi za prevoz.

4. Vsaka država članica lahko ob upoštevanju odstavka 5:
- (a) opravi izračun, zahtevan v točki (a) prvega pododstavka odstavka 1, z uporabo vrednosti 1 % v letih 2014 in 2015; 1,25 % v letih 2016 in 2017 ter 1,5 % v letih 2018, 2019 in 2020;
 - (b) izključi iz izračuna vso ali del količine prodane energije, ki se v obdobju obveznosti iz točke (a) prvega pododstavka odstavka 1 porabi za industrijske dejavnosti, navedene v Prilogi I k Direktivi 2003/87/ES, ali vso ali del končne energije, ki se v navedenih dejavnostih porabi v obdobju obveznosti iz točke (b) navedenega pododstavka;
 - (c) pri količini zahtevanih prihrankov energije upošteva prihranek energije, dosežen v sektorjih pretvorbe, distribucije in prenosa energije, vključno z infrastrukturo za učinkovito daljinsko ogrevanje in hlajenje, zaradi izvajanja zahtev iz člena 14(4), točke (b) člena 14(5) in člena 15(1) do (6) in (9). Države članice obvestijo Komisijo o svojih nameranih ukrepih politike iz te točke za obdobje od 1. januarja 2021 do 31. decembra 2030 v svojih celovitih nacionalnih energetskih in podnebnih načrtih. Učinek teh ukrepov se izračuna v skladu s Prilogo V in se vključi v te načrte;
 - (d) pri količini zahtevanih prihrankov energije upošteva prihranek energije, ki izhaja iz posameznih ukrepov, ki se po novem izvajajo od 31. decembra 2008 in imajo učinek še leta 2020 v zvezi z obdobjem obveznosti iz točke (a) prvega pododstavka odstavka 1 in po letu 2020 v zvezi z obdobjem iz točke (b) prvega pododstavka odstavka 1, ter jih je mogoče meriti in preverjati;
 - (e) pri količini zahtevanih prihrankov energije upošteva prihranek energije, ki izhaja iz ukrepov politike, če je mogoče dokazati, da so ti ukrepi privedli do posameznih ukrepov, ki so se izvedli od 1. januarja 2018 in do 31. decembra 2020 ter zagotavljajo prihranke po 31. decembru 2020;
 - (f) iz izračuna količine zahtevanih prihrankov energije izključi 30 % preverljive količine energije, ki je bila proizvedena na ali v stavbah za lastno uporabo zaradi ukrepov politik, ki spodbujajo namestitve novih tehnologij za energijo iz obnovljivih virov;
 - (g) pri količini zahtevanih prihrankov energije upošteva prihranek energije, ki presega prihranek energije, ki se zahteva za obdobje obveznosti od 1. januarja 2014 do 31. decembra 2020, če so ti prihranki rezultat posameznih ukrepov, izvedenih v okviru ukrepov politike iz členov 7a in 7b, ki so jih države članice sporočile v svojih nacionalnih akcijskih načrtih za energetske učinkovitost in o katerih so poročale v svojih poročilih o napredku v skladu s členom 24.
5. Države članice ločeno uporabijo in izračunajo učinek možnosti, izbranih na podlagi odstavka 4 za obdobji iz točk (a) in (b) prvega pododstavka odstavka 1:
- (a) za izračun količine prihrankov energije, zahtevanih za obdobje obveznosti iz točke (a) prvega pododstavka odstavka 1, lahko države članice uporabijo točke (a) do (d) odstavka 4. Vse možnosti, izbrane na podlagi 4, skupaj ne predstavljajo več kot 25 % količine prihrankov energije iz točke (a) prvega pododstavka odstavka 1;
 - (b) za izračun količine prihrankov energije, zahtevanih za obdobje obveznosti iz točke (b) prvega pododstavka odstavka 1, lahko države članice uporabijo točke (b) do (g) odstavka 4, če imajo posamezni ukrepi iz točke (d) odstavka 4 preverljiv in merljiv učinek tudi po 31. decembru 2020. Vse možnosti, izbrane na podlagi odstavka 4, skupaj ne predstavljajo več kot 35 % količine prihrankov energije, izračunanih v skladu z odstavkoma 2 in 3.
- Ne glede na to, ali države članice iz svoje osnove za izračun deloma ali v celoti izključijo energijo, ki se porabi za prevoz, ali izkoristijo možnosti iz odstavka 4, zagotovijo, da izračunana neto količina novih prihrankov, ki jo morajo doseči pri porabi končne energije v obdobju obveznosti od 1. januarja 2021 do 31. decembra 2030, ni manjša od količine, ki izhaja iz uporabe stopnje letnega prihranka iz točke (b) prvega pododstavka odstavka 1.
6. Države članice v svojih celovitih nacionalnih energetskih in podnebnih načrtih v skladu s Prilogo III k Uredbi (EU) 2018/1999 opišejo izračun količine prihrankov energije, ki naj bi jo dosegle v obdobju od 1. januarja 2021 do 31. decembra 2030 iz točke (b) prvega pododstavka odstavka 1 tega člena, in po potrebi razložijo, kako so določile stopnjo letnega prihranka in osnovo za izračun ter kako in v kakšnem obsegu so uporabile možnosti iz odstavka 4 tega člena.
7. Prihranki energije, doseženi po 31. decembru 2020, se ne upoštevajo v količini zahtevanih prihrankov energije za obdobje od 1. januarja 2014 do 31. decembra 2020.

8. Z odstopanjem od odstavka 1 tega člena lahko države članice, ki zavezanim stranem dovolijo uporabo možnosti iz točke (b) člena 7a(6), za namene točke (a) prvega pododstavka odstavka 1 tega člena upoštevajo prihranke energije, dosežene v katerem koli letu po letu 2010 in pred začetkom obdobja obveznosti iz točke (a) prvega pododstavka odstavka 1 tega člena, kot da so bili ti prihranki energije doseženi po 31. decembru 2013 in pred 1. januarjem 2021, če obstajajo vse naslednje okoliščine:

- (a) sistem obveznosti energetske učinkovitosti je veljal kadar koli med 31. decembrom 2009 in 31. decembrom 2014 in je bil vključen v prvi nacionalni akcijski načrt države članice za energetska učinkovitost, predložen v skladu s členom 24(2);
- (b) prihranki so bili doseženi v okviru sistema obveznosti;
- (c) prihranki so izračunani v skladu s Prilogo V;
- (d) leta, v katerih naj bi bili prihranki doseženi, so bila vključena v nacionalne akcijske načrte za energetska učinkovitost v skladu s členom 24(2).

9. Države članice zagotovijo, da se prihranki, ki izhajajo iz ukrepov politik iz členov 7a in 7b ter člena 20(6), izračunajo v skladu s Prilogo V.

10. Države članice dosežejo zahtevano količino prihrankov iz odstavka 1 tega člena bodisi z uvedbo sistema obveznosti energetske učinkovitosti iz člena 7a bodisi s sprejetjem alternativnih ukrepov politike iz člena 7b. Države članice lahko sistem obveznosti energetske učinkovitosti kombinirajo z alternativnimi ukrepi politik.

11. Države članice pri oblikovanju ukrepov politike za izpolnitev svojih obveznosti glede doseganja prihranka energije, v skladu z merili, ki jih same določijo, in ob upoštevanju svojih obstoječih praks na tem področju upoštevajo potrebo po ublažitvi energetske revščine, tako da zahtevajo, kolikor je to ustrezno, da se pri izvajanju dela ukrepov za energetska učinkovitost v okviru nacionalnih sistemov obveznosti energetske učinkovitosti, alternativnih ukrepov politike ali programov ali ukrepov, ki se financirajo iz nacionalnega sklada za energetska učinkovitost, da prednost ranljivim gospodinjstvom, vključno z energetsko revnimi, in, če je to ustrezno, tistim v socialnih stanovanjih.

Države članice informacije o izidu ukrepov za ublažitev energetske revščine v okviru te direktive vključijo v celovite nacionalne energetske in podnebne načrte v skladu z Uredbo (EU) 2018/1999.

12. Države članice dokažejo, da se v primeru prekrivanja učinka ukrepov politike ali posameznih ukrepov prihrankov energije ne šteje dvojno.“;

(4) vstavi se naslednja člena:

„Člen 7a

Sistemi obveznosti energetske učinkovitosti

1. Če se države članice odločijo, da bodo svoje obveznosti glede doseganja količine prihrankov, ki se zahteva na podlagi člena 7(1), izpolnile s sistemom obveznosti energetske učinkovitosti, zagotovijo, da zavezane strani iz odstavka 2 tega člena, ki delujejo na ozemlju posamezne države članice, brez poseganja v člen 7(4) in (5), izpolnjujejo svojo zahtevo glede skupnega prihranka končne porabe energije iz člena 7(1).

Države članice se po potrebi lahko odločijo, da lahko zavezane strani svoje obveznosti prihranka v celoti ali deloma izpolnijo s prispevkom v nacionalni sklad za energetska učinkovitost v skladu s členom 20(6).

2. Države članice med distributerji energije, podjetji za maloprodajo energije in distributerji ali podjetji za maloprodajo goriva za prevoz, ki delujejo na njihovem ozemlju, na podlagi objektivnih in nediskriminatornih meril določijo zavezane strani. Količino prihrankov energije, ki je potrebna za izpolnitev obveznosti, zavezane strani dosežejo pri končnih odjemalcih, ki jih neodvisno od izračuna na podlagi člena 7(1) določi država članica, oziroma, če se država članica tako odloči, prek potrjenih prihrankov drugih strani, kot je opisano v točki (a) odstavka 6 tega člena.

3. Kadar so podjetja za maloprodajo energije določena kot zavezane strani na podlagi odstavka 2, države članice zagotovijo, da ta podjetja pri izpolnjevanju svojih obveznosti ne ustvarjajo preprek, ki porabnike ovirajo pri zamenjavi dobavitelja.

4. Države članice količino prihrankov energije, ki jih zahtevajo od vsake zavezane strani, izrazijo v porabi končne ali primarne energije. Metoda, s katero se izrazi zahtevana količina prihrankov energije, se uporabi tudi za izračun prihrankov, ki jih uveljavljajo zavezane strani. Uporabijo se pretvorbeni faktorji iz Priloge IV.

5. Države članice vzpostavijo sisteme za merjenje, nadziranje in preverjanje, v okviru katerih se dokumentirano preveri vsaj statistično pomemben delež in reprezentativen vzorec ukrepov za izboljšanje energetske učinkovitosti, ki so jih uvedle zavezane strani. Merjenje, nadziranje in preverjanje se izvaja neodvisno od zvezanih strani.

6. V okviru sistema obveznosti energetske učinkovitosti države članice lahko storijo eno ali oboje od naslednjega:

(a) zezanim stranem dovolijo, da pri svoji obveznosti upoštevajo potrjene prihranke energije, ki so jih dosegli ponudniki energetskih storitev ali druge tretje strani, tudi kadar zavezane strani spodbujajo ukrepe prek drugih organov, ki jih je odobrila država, ali prek javnih organov, med katerimi so lahko tudi formalna partnerstva in ki se lahko financirajo iz drugih virov. Kadar države članice to dovolijo, zagotovijo, da se za potrjevanje prihrankov energije uporablja postopek odobritve, ki so ga vzpostavile države članice in je jasen, pregleden in odprt za vse udeležence na trgu ter katerega cilj je zmanjšanje stroškov potrjevanja;

(b) zezanim stranem dovolijo, da upoštevajo prihranke, dosežene v danem letu, kot da bi bili doseženi v katerem koli od preteklih štirih ali naslednjih treh let, če pri tem nista prekoračeni obdobji obveznosti iz člena 7(1).

Države članice ocenijo vpliv neposrednih in posrednih stroškov sistemov obveznosti energetske učinkovitosti na konkurenčnost energetsko intenzivnih panog, ki so izpostavljene mednarodni konkurenci, in po potrebi sprejmejo ukrepe za zmanjšanje tega vpliva.

7. Države članice enkrat letno objavijo prihranke energije, ki jih je dosegla vsaka zavezana stran ali vsaka podkategorija zavezane strani, in skupne prihranke, dosežene v okviru sistema.

Člen 7b

Alternativni ukrepi politike

1. Kadar se države članice odločijo, da bodo svoje obveznosti glede doseganja prihrankov, ki se zahtevajo na podlagi člena 7(1), izpolnile z alternativnimi ukrepi politike, brez poseganja v člen 7(4) in (5) zagotovijo, da se prihranki energije, ki se zahtevajo na podlagi člena 7(1), dosežejo pri končnih odjemalcih.

2. Za vse ukrepe, razen tistih, ki so povezani z obdavčitvijo, države članice vzpostavijo sisteme za merjenje, nadziranje in preverjanje, v okviru katerih se dokumentirano preveri vsaj statistično pomemben delež in reprezentativni vzorec ukrepov za izboljšanje energetske učinkovitosti, ki so jih uvedle udeležene ali pooblašene strani. Merjenje, nadziranje in preverjanje se izvaja neodvisno od udeleženi ali pooblašeni strani.“;

(5) člen 9 se spremeni:

(a) naslov se nadomesti z naslednjim:

„Merjenje porabe plina in električne energije“;

(b) v odstavku 1 se prvi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„1. Države članice v mejah tehnične izvedljivosti, finančne sprejemljivosti in sorazmerno z morebitnimi prihranki energije zagotovijo, da imajo končni odjemalci električne energije in zemeljskega plina na voljo individualne števec po konkurenčnih cenah, ki točno prikazujejo njihovo dejansko količino porabljene energije in informacije o dejanskem času porabe.“;

(c) odstavek 3 se črta;

(6) vstavita se naslednja člena:

„Člen 9a

Merjenje porabe ogrevanja, hlajenja in sanitarne tople vode

1. Države članice zagotovijo, da imajo končni odjemalci daljinskega ogrevanja, daljinskega hlajenja in sanitarne tople vode na voljo števec po konkurenčnih cenah, ki natančno prikazujejo njihovo dejansko količino porabljene energije.

2. Če se stavba pri ogrevanju, hlajenju ali dobavi sanitarne tople vode oskrbuje iz centralnega vira, ki oskrbuje več stavb, ali iz sistema daljinskega ogrevanja ali daljinskega hlajenja, se števec namesti na toplotni izmenjevalnik ali na mesto oddaje.

Člen 9b

Individualno merjenje ter delitev stroškov za ogrevanje, hlajenje in sanitarno toplo vodo

1. V večstanovanjskih in večnamenskih stavbah, ki imajo centralni vir ogrevanja ali centralni vir hlajenja ali so oskrbovane iz sistema daljinskega ogrevanja ali daljinskega hlajenja, se individualni števeci za merjenje porabe toplote, hlajenja ali sanitarne tople vode namestijo v vsaki stavbni enoti, če je tehnično izvedljivo in stroškovno učinkovito v smislu, da je sorazmerno glede na morebitne prihranke energije.

Kadar uporaba individualnih števcov tehnično ni izvedljiva ali merjenje porabe ogrevanja v vsaki stavbni enoti ni stroškovno učinkovito, se uporabijo individualni delilniki stroškov ogrevanja na posameznem radiatorju, razen če zadevna država članica dokaže, da namestitev takšnih delilnikov stroškov ogrevanja ne bi bila stroškovno učinkovita. V teh primerih se lahko preuči možnost alternativnih stroškovno učinkovitih načinov merjenja porabe toplote. Vsaka država članica jasno določi in objavi splošna merila, metodologije in/ali postopke, na podlagi katerih se ugotovita tehnična neizvedljivost in stroškovna neučinkovitost.

2. V novih večstanovanjskih stavbah in stanovanjskih delih novih večnamenskih stavb, ki imajo centralni vir ogrevanja za sanitarno toplo vodo ali se oskrbujejo iz sistemov daljinskega ogrevanja, se za merjenje porabe sanitarne tople vode ne glede na prvi pododstavek odstavka 1 namestijo individualni števeci.

3. Kadar se večstanovanjske ali večnamenske stavbe oskrbujejo z daljinskim ogrevanjem ali daljinskim hlajenjem ali kadar v njih prevladujejo lastni skupni sistemi ogrevanja ali hlajenja, države članice za zagotovitev preglednosti in točnosti obračunavanja individualne porabe zagotovijo, da so vzpostavljena pregledna, javno dostopna nacionalna pravila o delitvi stroškov ogrevanja, hlajenja in porabe sanitarne tople vode v takšnih stavbah. Takšna pravila po potrebi vključujejo smernice o načinu delitve stroškov za energijo, ki se uporablja za:

- (a) sanitarno toplo vodo;
- (b) toploto, ki se oddaja iz napeljave v stavbi in za ogrevanje skupnih prostorov, kadar so stopnišča in hodniki opremljeni z radiatorji;
- (c) ogrevanje ali hlajenje stanovanj.

Člen 9c

Zahteve v zvezi z daljinskim odčitavanjem

1. Za namene členov 9a in 9b morajo biti števeci in delilniki stroškov ogrevanja, nameščeni po 25. oktobru 2020, naprave z daljinskim odčitavanjem. Pogoji za tehnično izvedljivost in stroškovno učinkovitost iz člena 9b(1) se še naprej uporabljajo.

2. Števeci in delilniki stroškov ogrevanja, ki jih ni mogoče daljinsko odčitavati, a so že bili nameščeni, se opremijo s funkcijo daljinskega odčitavanja ali pa se do 1. januarja 2027 zamenjajo z napravami z daljinskim odčitavanjem, razen če zadevna država članica dokaže, da to ne bi bilo stroškovno učinkovito.“;

(7) člen 10 se spremeni:

- (a) naslov se nadomesti z naslednjim:

„Informacije o obračunu za plin in električno energijo“;

- (b) v odstavku 1 se prvi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„1. Kadar končni odjemalci nimajo inteligentnih števcov iz direktiv 2009/72/ES in 2009/73/ES, države članice do 31. decembra 2014 zagotovijo, da so informacije o obračunu za električno energijo in plin zanesljive in točne ter da temeljijo na dejanski porabi v skladu s točko 1.1 Priloge VII, če je to tehnično izvedljivo in ekonomsko upravičeno.“;

(8) vstavi se naslednji člen:

„Člen 10a

Informacije o obračunu in porabi za ogrevanje in hlajenje ter sanitarno toplo vodo

1. Kadar so nameščeni števci ali delilniki stroškov ogrevanja, države članice zagotovijo, da so informacije o obračunu in porabi zanesljive in točne ter da temeljijo na dejanski porabi ali odčitanih podatkih iz delilnikov stroškov ogrevanja v skladu s točkama 1 in 2 Priloge VIIa za vse končne porabnike, in sicer za fizične ali pravne osebe, ki kupujejo ogrevanje, hlajenje ali sanitarno toplo vodo za lastno končno uporabo, ali fizične ali pravne osebe, ki stanujejo v individualni stavbi ali enoti v večstanovanjski ali večnamenski stavbi, v kateri se ogrevanje, hlajenje ali sanitarna topla voda dobavljajo iz centralnega vira, in nimajo neposredne ali individualne pogodbe z dobaviteljem energije.

Kadar država članica tako določi, se lahko ta obveznost, razen v primeru individualno merjene porabe na podlagi odčitanih podatkov iz delilnikov stroškov ogrevanja v skladu s členom 9b, izpolni tako, da se vzpostavi sistem, v katerem končni odjemalec ali končni porabnik sam redno odčitava in sporoča podatke s svojega števca. Samo če končni odjemalec ali končni porabnik ne sporoči odčitanih podatkov s števca za zadevno obračunsko obdobje, se obračun pripravi na podlagi ocenjene porabe ali pavšalnega zneska.

2. Države članice:

- (a) zahtevajo, da se informacije o obračunu energije in pretekli porabi ali odčitani podatki iz delilnikov stroškov ogrevanja končnih porabnikov, če so na voljo, na zahtevo končnega porabnika dajo na voljo ponudniku energetskih storitev, ki ga določi končni porabnik;
- (b) zagotovijo, da imajo končni odjemalci možnost, da informacije o obračunu in obračune prejemajo v elektronski obliki;
- (c) zagotovijo, da so v obračunu vsem končnim uporabnikom posredujejo jasne in razumljive informacije v skladu s točko 3 Priloge VIIa in
- (d) spodbujajo kibernetsko varnost ter zagotovijo zasebnost in varstvo osebnih podatkov končnih porabnikov v skladu z veljavno zakonodajo Unije.

Države članice lahko določijo, da se na zahtevo končnega odjemalca zagotovitev informacij o obračunu ne šteje kot zahteva za plačilo. V teh primerih države članice zagotovijo prilagodljivo ureditev za dejansko plačilo.

3. Države članice odločijo, kdo je odgovoren za zagotavljanje informacij iz odstavkov 1 in 2 končnim porabnikom, ki nimajo neposredne ali individualne pogodbe z dobaviteljem energije.“;

(9) člen 11 se spremeni:

„Člen 11

Stroški dostopa do informacij o merjenju in obračunu za električno energijo in plin

Države članice zagotovijo, da končni odjemalci vse svoje obračune za porabo energije in informacije o njih prejmejo brezplačno ter da imajo na ustrezen način in brezplačno dostop do informacij o svoji porabi.“;

(10) vstavi se naslednji člen:

„Člen 11a

Stroški dostopa do informacij o merjenju in obračunu ter porabi za ogrevanje, hlajenje in sanitarno toplo vodo

1. Države članice zagotovijo, da končni porabniki vse svoje obračune za porabo energije in informacije o njih prejmejo brezplačno ter da imajo na ustrezen način in brezplačno tudi dostop do informacij o svoji porabi.

2. Ne glede na odstavek 1 tega člena se razdelitev stroškov v zvezi z informacijami o obračunu za individualno porabo ogrevanja, hlajenja in sanitarne tople vode v večstanovanjskih in večnamenskih stavbah v skladu s členom 9b opravi nepridobitno. Stroški, ki nastanejo zaradi dodelitve te naloge tretji strani, kot je ponudnik storitev ali lokalni dobavitelj energije, ter zajemajo merjenje, dodelitev stroškov in obračun za dejansko individualno porabo v takšnih stavbah, se lahko prenesejo na končne porabnike, kolikor so ti stroški razumni.

3. Za zagotovitev razumnih stroškov za storitve individualnega merjenja iz odstavka 2 države članice lahko s sprejetjem ustreznih ukrepov spodbudijo konkurenco v tem storitvenem sektorju, na primer priporočijo ali drugače spodbujajo uporabo razpisnih postopkov in/ali uporabo interoperabilnih naprav in sistemov, ki omogočajo lažjo zamenjavo ponudnika storitev.“;

(11) v členu 15 se vstavi naslednji odstavek:

„2a. Komisija po posvetovanju z ustreznimi deležniki do 31. decembra 2020 pripravi skupno metodologijo, da se spodbudi operaterje omrežij k zmanjšanju izgub, uvajanju programov naložb v stroškovno učinkovito in energetske učinkovito infrastrukturo in ustreznemu upoštevanju energetske učinkovitosti in prilagodljivosti omrežja.“;

(12) v členu 20 se vstavijo naslednji odstavki:

„3a. Da se v skladu z Direktivo (EU) 2010/31/EU mobilizirajo zasebna finančna sredstva za ukrepe za energetske učinkovitost in energetske prenove, Komisija vodi dialog z javnimi in zasebnimi finančnimi institucijami, in sicer da se pripravi načrt za potencialne ukrepe.

3b. Ukrepi iz odstavka 3a vključujejo naslednje:

- (a) mobilizacijo kapitalskih naložb v energetske učinkovitost z upoštevanjem širših učinkov, ki jih imajo prihranki energije na obvladovanje finančnega tveganja;
- (b) zagotavljanje kakovostnejših podatkov o energetske učinkovitosti in finančni uspešnosti, tako da se:
 - (i) podrobneje preuči, kako bi lahko naložbe v energetske učinkovitost povečale vrednost temeljnih sredstev;
 - (ii) podprejo študije za oceno monetizacije koristi naložb v energetske učinkovitost, ki niso povezane z energijo.

3c. Države članice za namene mobiliziranja zasebnih finančnih sredstev za ukrepe za energetske učinkovitost in energetske prenove v okviru izvajanja te direktive:

- (a) preučijo, kako bi lahko bolje izkoristile energetske preglede iz člena 8, da bi vplivale na sprejemanje odločitev;
- (b) optimalno izkoristijo možnosti in orodja iz pobude za pametno financiranje pametnih stavb.

3d. Komisija do 1. januarja 2020 pripravi smernice za države članice o spodbujanju zasebnih naložb.“

(13) v členu 22 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 23 za spreminjanje te direktive, tako da se tehničnemu napredku prilagodijo vrednosti, metod za izračun, privzetih koeficientov primarne energije in zahtev iz prilog I do V, VII do X in XII.“;

(14) člen 23 se spremeni:

(a) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:

„2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 22 se prenese na Komisijo za obdobje petih let od 24. decembra 2018. Komisija pripravi poročilo o prenosu pooblastila najpozneje devet mesecev pred koncem petletnega obdobja. Prenos pooblastila se samodejno podaljšuje za enako dolga obdobja, razen če Evropski parlament ali Svet nasprotuje temu podaljšanju najpozneje tri mesece pred koncem vsakega obdobja.“;

(b) vstavi se naslednji odstavek:

„3a. Komisija se pred sprejetjem delegiranega akta posvetuje s strokovnjaki, ki jih imenujejo države članice, v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje (*).

(*) UL L 123, 12.5.2016, str. 1.“;

(15) člen 24 se spremeni:

(a) vstavi se naslednji odstavek:

„4a. Komisija v poročilu o stanju energetske unije poroča o delovanju trga ogljika v skladu s členom 35(1) in točke (c) člena 35(2) Uredbe (EU) 2018/1999, pri tem pa upošteva učinke izvajanja te direktive.“;

(b) dodajo se naslednji odstavki:

„12. Komisija do 31. decembra 2019 oceni učinkovitost izvajanja opredelitve pojma malih in srednjih podjetij za namene člena 8(4) ter Evropskemu parlamentu in Svetu o tem pošlje poročilo. Komisija čim prej po predložitvi tega poročila po potrebi sprejme zakonodajne predloge.

13. Komisija do 1. januarja 2021 izvede oceno možnosti za energetska učinkovitost pri spremembi, pretvorbi, prenosu, prevozu in hrambi energije ter Evropskemu parlamentu in Svetu o tem pošlje poročilo. Temu poročilu po potrebi priloži zakonodajne predloge.

14. Razen če so bile medtem predlagane spremembe določb o maloprodajnem trgu iz Direktive 2009/73/ES o skupnih pravilih notranjega trga z zemeljskim plinom, Komisija do 31. decembra 2021 izvede oceno določb o merjenju in obračunavanju zemeljskega plina ter obveščanju njegovih porabnikov in o tem Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo, da bi se te določbe po potrebi uskladile z zadevnimi določbami za električno energijo v Direktivi 2009/72/ES, s čimer bi okrepili varstvo potrošnikov, končnim odjemalcem pa omogočili bolj pogosto prejemanje jasnih in posodobljenih informacij o njihovi porabi zemeljskega plina in uravnavanje lastne porabe energije. Komisija čim prej po predložitvi tega poročila po potrebi sprejme zakonodajne predloge.

15. Do 28. februarja 2024 in nato vsakih pet let Komisija oceni to direktivo ter o tem Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo.

Pri tem ocenjevanju:

- (a) preveri, ali bo treba po letu 2030 prilagoditi zahteve in alternativni pristop, določen v členu 5;
- (b) oceni splošno učinkovitost te direktive in ali je potrebno, da se v skladu s cilji Pariškega sporazuma o podnebni spremembi iz leta 2015, ki je sledil 21. zasedanju konference pogodbenic Okvirne konvencije Združenih narodov o spremembi podnebja (*) in ob upoštevanju razvoja v gospodarstvu in na področju inovacij nadalje prilagodi politika Unije glede energetske učinkovitosti.

Navedenemu poročilu se po potrebi priložijo predlogi za nadaljnje ukrepe.

(*) UL L 282, 19.10.2016, str. 4.“;

(16) priloge se spremenijo v skladu s Prilogo k tej direktivi.

Člen 2

1. Države članice uveljavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, do 25. junija 2020.

Vendar pa države članice zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s točkami 5 do 10 člena 1 ter točkami 3 in 4 Priloge, uveljavijo do 25. oktobra 2020.

Komisiji takoj sporočijo besedilo teh predpisov.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice sporočijo Komisiji besedilo temeljnih predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 3

Ta direktiva začne veljati tretji dan po objavi v Uradnem listu Evropske unije.

Člen 4

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourgu, 11. decembra 2018

Za Evropski parlament

Predsednik

A. TAJANI

Za Svet

Predsednica

J. BOGNER-STRAUSS

PRILOGA

Priloge k Direktivi 2012/27/EU se spremenijo:

(1) v Prilogi IV se opomba 3 nadomesti z naslednjim:

„⁽³⁾ Velja, kadar so prihranki energije izračunani v smislu primarne energije s pristopom od spodaj navzgor na podlagi porabe končne energije. Države članice za prihranke električne energije v kWh uporabijo koeficient, določen s pregledno metodologijo na podlagi nacionalnih okoliščin, ki vplivajo na porabo primarne energije, da se tako zagotovi točen izračun dejanskih prihrankov. Te okoliščine se utemeljijo, so preverljive ter temeljijo na objektivnih in nediskriminatornih merilih. Države članice lahko za prihranke električne energije v kWh uporabijo privzeti koeficient vrednosti 2,1 ali se odločijo, da bodo opredelile drugačen koeficient, če ga lahko upravičijo. Države članice pri tem upoštevajo mešanico virov energije, vključeno v svoje celovite nacionalne energetske in podnebne načrte, o katerih uradno obvestijo Komisijo v skladu z Uredbo (EU) 2018/1999. Do 25. decembra 2022 in nato vsaka štiri leta, Komisija spremeni privzeti koeficient na podlagi dejansko evidentiranih podatkov. Pri tej spremembi se upoštevajo njeni učinki na drugo pravo Unije, kot sta Direktiva 2009/125/ES in Uredba (EU) 2017/1369 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2017 o vzpostavitvi okvira za označevanje z energijskimi nalepkami in razveljavitvi Direktive 2010/30/EU (UL L 198, 28.7.2017, str. 1).“;

(2) Priloga V se nadomesti z naslednjim:

„PRILOGA V

Skupne metode in načela za izračun učinka sistemov obveznosti energetske učinkovitosti ali drugih ukrepov politike iz členov 7, 7a in 7b ter člena 20(6)

1. Metode za izračun prihranka energije, razen tistih, ki izhajajo iz ukrepov obdavčitve, za namene členov 7, 7a in 7b ter člena 20(6).

Zavezane, udeležene ali pooblaščen strani ali javni organi izvajalci lahko uporabijo naslednje metode za izračun prihranka energije:

(a) predvideni prihranek, ki se določi na podlagi rezultatov predhodnih energetskih izboljšav v podobnih obratih, izvedenih pod neodvisnim nadzorom. Splošni pristop je imenovan „predhodni“;

(b) izmerjeni prihranek, pri čemer se prihranek zaradi izvedbe ukrepa ali paketa ukrepov določi z beleženjem dejanskega zmanjšanja porabe energije ob ustreznem upoštevanju dejavnikov, kot so dodatnost, zasedenost, ravni proizvodnje in vreme, ki lahko vplivajo na porabo. Splošni pristop je imenovan „naknadni“;

(c) skalirani prihranek, pri čemer se uporabijo tehnične ocene prihranka. Tak pristop se lahko uporabi samo, kadar je pridobitev zanesljivih izmerjenih podatkov za določen obrat težavna ali nesorazmerno draga, na primer pri zamenjavi kompresorja ali električnega motorja z drugačno vrednostjo kWh od tiste, za katero so bili izmerjeni neodvisni podatki o prihranku, ali kadar te ocene na podlagi nacionalno uveljavljenih metodologij in meril izvedejo kvalificirani ali akreditirani strokovnjaki, ki so neodvisni od zavezanih, udeleženih ali pooblaščenih strani;

(d) anketno ugotovljeni prihranek, kadar se ugotavlja odziv porabnikov na nasvete, kampanje obveščanja in sisteme označevanja ali potrjevanja ali merjenje z inteligentnimi števci. Ta pristop se lahko uporabi samo za prihranek, ki je posledica spremembe vedenja porabnikov. Ne sme pa se uporabljati za prihranek, ki je rezultat izvedbe fizičnih ukrepov.

2. Pri ugotavljanju prihranka energije zaradi ukrepa za energetske učinkovitost za namene členov 7, 7a in 7b ter člena 20(6) veljajo naslednja načela:

(a) Prihranki se prikažejo kot dodani tistim, do katerih bi v vsakem primeru prišlo brez dejavnosti zavezane, udeležene ali pooblaščen strani ali javnih organov izvajalcev. Pri določitvi, kateri prihranki se lahko uveljavljajo kot dodatni, države članice upoštevajo, kako bi

se poraba energije in povpraševanje po njej razvijala, če se zadevni ukrep politike ne bi izvajal, pri čemer se oprejo na vsaj naslednje elemente: trendi porabe energije, spremembe vedenja porabnikov, tehnološki napredek in spremembe, ki jih povzročajo drugi ukrepi, izvedeni na ravni Unije ali na nacionalni ravni.

- (b) Prihranki, ki izhajajo iz izvajanja obveznega prava Unije, se štejejo za prihranke, do katerih bi prišlo v vsakem primeru, in se zato ne morejo uveljavljati kot prihranki energije za namene člena 7(1). Z odstopanjem od te zahteve se lahko prihranki v zvezi s prenovo obstoječih stavb uveljavljajo kot prihranki energije za namene člena 7(1), če je zadoščeno merilu pomembnosti iz točke 3(h) te priloge. Prihranki, ki izhajajo iz izvajanja nacionalnih minimalnih zahtev, ki so bile za nove stavbe določene pred prenosom Direktive 2010/31/EU, se lahko uveljavljajo kot prihranki energije za namene točke (a) člena 7(1), če je zadoščeno merilu pomembnosti iz točke 3(h) te priloge in če so države članice te prihranke uradno navedle v svojih nacionalnih akcijskih načrtih za energetska učinkovitost v skladu s členom 24(2).
- (c) Upošteva se lahko samo prihranek, ki presega naslednje ravni:
- (i) standarde emisijskih vrednosti Unije za nove osebne avtomobile in nova lahka gospodarska vozila na podlagi izvajanja uredb (ES) št. 443/2009 (*) ter (EU) št. 510/2011 Evropskega parlamenta in Sveta (**);
 - (ii) zahteve Unije v zvezi z umikom nekaterih proizvodov, povezanih z energijo, s trga zaradi izvajanja izvedbenih ukrepov na podlagi Direktive 2009/125/ES.
- (d) Dovoljene so politike, katerih namen je spodbujanje višjih ravni energetske učinkovitosti proizvodov, opreme, prometnih sistemov, vozil in goriv, stavb in elementov stavb, procesov ali trgov.
- (e) Ukrepi, ki spodbujajo namestitev tehnologij za malo proizvodnjo energije iz obnovljivih virov na ali v stavbah, so lahko upravičeni, da se prištejejo k izpolnjevanju zahtev glede prihrankov energije iz člena 7(1), če je prihranek energije, ki je posledica takega ukrepa, preverljiv in merljiv ali ga je mogoče oceniti. Pri izračunu prihrankov energije morajo biti izpolnjene zahteve iz te priloge.
- (f) Politike, ki pospešujejo uvedbo bolj učinkovitih proizvodov in vozil, se lahko upoštevajo v celoti, pod pogojem, da se prikaže, da do uvedbe pride pred potekom povprečne pričakovane življenjske dobe izdelka ali vozila oziroma pred običajno zamenjavo proizvoda ali vozila, pri čemer se prihranki uveljavljajo le za obdobje do izteka povprečne pričakovane življenjske dobe proizvodov ali vozil, ki bodo zamenjani.
- (g) Pri spodbujanju uvedbe ukrepov za energetska učinkovitost države članice po potrebi zagotovijo ohranitev standardov kakovosti za proizvode, storitve in izvedbo ukrepov oziroma uvedbo teh standardov, če ti ne obstajajo.
- (h) Zaradi podnebnih razlik med regijami se lahko države članice odločijo, da prihranke prilagodijo standardni vrednosti ali da uskladijo različne prihranke energije s temperaturnimi razlikami med regijami.
- (i) Pri izračunu prihranka energije se upošteva, koliko časa bodo ukrepi učinkovali in hitrost, s katero se bodo prihranki zmanjševali. S tem izračunom se seštejejo prihranki, ki bodo doseženi na podlagi vsakega posameznega ukrepa v obdobju od datuma začetka njegovega izvajanja do 31. decembra 2020 ali 31. decembra 2030, kakor je ustrezno. Države članice lahko sprejmejo tudi drugo metodo, za katero se ocenjuje, da bo dosegla vsaj isto skupno količino prihranka. Kadar uporabljajo drugo metodo, države članice zagotovijo, da skupna količina prihranka energije, izračunana z uporabo te metode, ne preseže količine prihranka energije, ki bi jo dobile, če bi prihranek energije izračunale s seštevanjem prihrankov, doseženih na podlagi vsakega posameznega ukrepa v obdobju od datuma začetka njegovega izvajanja do 31. decembra 2020 ali 31. decembra 2030, kakor je ustrezno. Države članice v svojih celovitih nacionalnih energetskih in podnebnih načrtih na podlagi Uredbe (EU) 2018/1999 podrobno opišejo, katero drugo metodo so uporabile in kako so zagotovile izpolnjevanje te zavezujoče zahteve za izračun.
3. Države članice zagotovijo izpolnjevanje naslednjih zahtev za ukrepe politik, sprejete na podlagi člena 7b in člena 20(6):
- (a) ukrepi politike in posamezni ukrepi zagotovijo preverljiv prihranek končne porabe energije;

- (b) odgovornost vseh udeleženih strani, pooblaščenih strani ali javnih organov izvajalcev, kot je ustrezno, je jasno opredeljena;
 - (c) prihranki energije, ki se dosežejo ali bi jih bilo treba doseči, so določeni pregledno;
 - (d) količina prihrankov energije, ki jih je treba ali bi jih bilo treba doseči z ukrepom politike, je izražena kot poraba bodisi končne bodisi primarne energije, pri čemer se uporabljajo pretvorbeni faktorji, določeni v Prilogi IV;
 - (e) pripravi se letno poročilo o prihrankih energije, ki so jih dosegle pooblaščenice strani in udeležene strani ter javni organi izvajalci, in se ga da na voljo javnosti, kakor tudi podatke o letnem trendu prihrankov energije;
 - (f) spremljanje rezultatov in izvedba ustreznih ukrepov, če napredek ni zadovoljiv;
 - (g) prihrankov energije, ki izhajajo iz posameznega ukrepa, lahko uveljavlja le ena stran;
 - (h) dejavnosti udeležene strani, pooblaščenice strani ali javnega organa izvajalca naj bi izkazano pomembno prispevale k doseganju prihrankov energije, ki se uveljavljajo.
4. Pri ugotavljanju prihranka energije zaradi ukrepov politike v zvezi z obdavčitvijo, uvedenih v skladu s členom 7b, veljajo naslednja načela:
- (a) upošteva se samo prihranek energije zaradi ukrepov obdavčitve, ki presegajo najnižje ravni obdavčitve goriv, kot je zahtevano v Direktivi Sveta 2003/96/ES (***) ali Direktivi Sveta 2006/112/ES (****);
 - (b) prožnosti cen za izračun učinka ukrepov obdavčitve (energije) morajo predstavljati odzivnost povpraševanja po energiji na spremembe cen in se ocenijo na podlagi najnovejših in reprezentativnih uradnih virov podatkov;
 - (c) prihranek energije zaradi spremljajočih instrumentov davčne politike, vključno z davčnimi spodbudami ali plačili v sklad, se upošteva ločeno.
5. Uradno obveščanje o metodologiji
- Države članice v skladu z Uredbo (EU) 2018/1999 uradno obvestijo Komisijo o podrobni metodologiji, ki so jo predlagale za delovanje sistemov obveznosti energetske učinkovitosti in alternativnih ukrepov iz členov 7a in 7b ter člena 20(6). Taka uradna obvestila, razen pri davkih, vključujejo informacije o:
- (a) ravni prihrankov energije, zahtevani na podlagi točke (b) prvega pododstavka člena 7(1) ali prihrankov, ki naj bi bili doseženi v celotnem obdobju od 1. januarja 2021 do 31. decembra 2030;
 - (b) zavezanih, udeleženih ali pooblaščenih straneh ali javnih organih izvajalcih;
 - (c) ciljnih sektorjih;
 - (d) ukrepih politike in posameznih ukrepih, vključno s pričakovano celotno količino skupnih prihrankov energije na posamezni ukrep;
 - (e) trajanju obdobja obveznosti za sistem obveznosti energetske učinkovitosti;
 - (f) dejavnostih, določenih v ukrepu politike;
 - (g) metodologiji izračuna, vključno s tem, kako se določita dodatnost in pomembnost ter katere metodologije in merila se uporabljajo za predvidene in skalirane prihranke;
 - (h) trajanju ukrepov in načinu njihovega izračunavanja ali na čem temeljijo;
 - (i) pristopu za upoštevanje podnebnih razlik znotraj države članice;
 - (j) sistemih za spremljanje in preverjanje ukrepov iz členov 7a in 7b ter o tem, na kakšen način je zagotovljena njihova neodvisnost od zavezanih, udeleženih ali pooblaščenih strani;
 - (k) pri davkih:
 - (i) ciljnih sektorjih in segmentu davkoplačevalcev;
 - (ii) javnih organih izvajalcih;

- (iii) prihrankih, ki naj bi bili doseženi;
- (iv) trajanju ukrepa obdavčitve ter
- (v) metodologiji izračuna, vključno z dejavniki prožnosti cen in kako so bili ugotovljeni.

- (*) Uredba (ES) št. 443/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o določitvi standardov emisijskih vrednosti za nove osebne avtomobile kot del celostnega pristopa Skupnosti za zmanjšanje emisij CO₂ iz lahkih tovornih vozil (UL L 140, 5.6.2009, str. 1).
- (**) Uredba (EU) št. 510/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2011 o določitvi standardov emisijskih vrednosti za nova lahka gospodarska vozila kot del celostnega pristopa Unije za zmanjšanje emisij CO₂ iz lahkih tovornih vozil (UL L 145, 31.5.2011, str. 1).
- (***) Direktiva Sveta 2003/96/ES z dne 27. oktobra 2003 o prestrukturiranju okvira Skupnosti za obdavčitev energentov in električne energije (UL L 283, 31.10.2003, str. 51).
- (****) Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 347, 11.12.2006, str. 1).“;

- (3) v Prilogi VII se naslov nadomesti z naslednjim:

„Minimalne zahteve za obračunavanje in informacije o obračunu na podlagi dejanske porabe elektrike in plina“;

- (4) vstavi se naslednja Priloga:

„PRILOGA VIIa

Minimalne zahteve za informacije o obračunu in porabi ogrevanja, hlajenja in sanitarne tople vode

1. Obračunavanje na podlagi dejanske porabe ali odčitanih podatkov z delilnikov stroškov ogrevanja

Da se končnim porabnikom omogoči uravnavanje njihove porabe energije, obračunavanje poteka na podlagi dejanske porabe ali odčitanih podatkov z delilnikov stroškov ogrevanja vsaj enkrat na leto.

2. Najmanjša pogostost informacij o obračunu ali porabi

Kadar so nameščeni števcji ali delilniki stroškov ogrevanja z daljinskim odčitavanjem, se informacije o obračunu ali porabi na podlagi dejanske porabe ali odčitanih podatkov z delilnikov stroškov ogrevanja od 25. oktobra 2020 končnim porabnikom zagotovijo vsaj vsako četrletje, in sicer na zahtevo ali kadar so končni odjemalci izbrali možnost elektronskega prejemanja obračuna, sicer pa dvakrat na leto.

Kadar so nameščeni števcji ali delilniki stroškov ogrevanja z daljinskim odčitavanjem, se informacije o obračunu ali porabi na podlagi dejanske porabe ali odčitanih podatkov z delilnikov stroškov ogrevanja od 1. januarja 2022 zagotovijo končnim porabnikom vsaj vsak mesec. Lahko so na voljo tudi prek interneta in se posodablajo tako pogosto, kolikor to dopuščajo merilne naprave in sistemi, ki se uporabljajo. Ogrevanje in hlajenje se izven sezone ogrevanja/hlajenja lahko izvenzmeta iz te zahteve.

3. Minimalne informacije, ki morajo biti navedene na obračunu

Države članice zagotovijo, da končni porabniki na obračunih, ki temeljijo na dejanski porabi ali odčitanih podatkih z delilnikov stroškov ogrevanja, v jasni in razumljivi obliki prejmejo naslednje informacije ali da so te informacije priložene obračunom:

- (a) veljavne dejanske cene in dejanska poraba energije ali skupni stroški ogrevanja in odčitani podatki z delilnikov stroškov ogrevanja;
- (b) informacije o uporabljeni mešanici virov energije in s tem povezanih letnih emisijah toplogrednih plinov, tudi za končne porabnike, ki se oskrbujejo iz daljinskega ogrevanja ali daljinskega hlajenja, in opis različnih zaračunanih davkov, dajatev in tarif. Države članice lahko obseg zahteve glede zagotavljanja informacij o emisijah toplogrednih plinov omejijo le na zagotavljanje teh informacij v primerih oskrbovanja z daljinskim ogrevanjem s skupno nazivno vhodno toplotno močjo, večjo od 20 MW;

- (c) primerjave med sedanjo porabo energije končnega porabnika in porabo energije v istem obdobju prejšnjega leta, v grafični obliki, za ogrevanje in hlajenje glede na podnebje;
- (d) kontaktni podatki organizacij končnih odjemalcev, energetskih agencij ali podobnih organov, vključno z naslovi spletnih strani, na katerih je mogoče najti informacije o razpoložljivih ukrepih za izboljšanje energetske učinkovitosti, primerjalne diagrame porabe končnih porabnikov in objektivne tehnične specifikacije za opremo, ki porablja energijo;
- (e) informacije o zadevnih pritožbenih postopkih, storitvah ombudsmana ali mehanizmih za alternativno reševanje sporov, kakor se uporabljajo v državah članicah;
- (f) primerjave s povprečnim normaliziranim ali referenčnim končnim porabnikom iz iste porabniške kategorije. V primeru elektronskih obračunov se namesto tega lahko te primerjave zagotovijo na spletu, hkrati pa se priložijo obračunom.

Obračuni, ki ne temeljijo na dejanski porabi ali odčitanih podatkih z delilnikov stroškov ogrevanja, vsebujejo jasno in razumljivo pojasnilo o tem, kako je bil znesek na računu izračunan, in vsaj informacije iz točk (d) in (e).“;

(5) v Prilogi IX se točka (g) četrtega odstavka dela 1 nadomesti z naslednjim:

„(g) Ekonomska analiza: popis učinkov

V ekonomskih analizah se upoštevajo vsi ustrezni ekonomski učinki.

Države članice lahko pri sprejemanju odločitev ocenijo in upoštevajo stroške in prihranke energije, ugotovljene v analiziranih scenarijih, ki so posledica večje prilagodljivosti pri dobavi energije in izboljšanja delovanja električnih omrežij, tudi stroške in prihranke, do katerih ni prišlo zaradi manjšega vlaganja v infrastrukturo;

Stroški in koristi iz prvega odstavka vključujejo najmanj naslednje:

(i) Koristi

- Vrednost proizvodnje za porabnika (toplota in elektrika)
- Zunanje koristi, kot so koristi za okolje, emisije toplogrednih plinov ter zdravje in varnost, kolikor je to mogoče
- Učinki na trgu dela, energetska varnost in konkurenčnost, kolikor je to mogoče;

(ii) Stroški

- Stroški kapitala za obrate in opremo
- Stroški kapitala za pripadajoča energetska omrežja
- Variabilni in fiksni stroški obratovanja
- Stroški energije
- Stroški, povezani z okoljem, zdravjem in varnostjo, kolikor je to mogoče
- Stroški, povezani s trgom dela, energetska varnost in konkurenčnost, kolikor je to mogoče;“

(6) v Prilogi XII se točka (a) prvega odstavka nadomesti z naslednjim:

„(a) vzpostavijo in objavijo standardna pravila v zvezi s prevzemanjem in delitvijo stroškov za tehnične prilagoditve, kot so priključitve na omrežje, ojačitve obstoječega omrežja in vzpostavitev novih omrežij, izboljšano delovanje omrežja in nediskriminatorno izvajanje omrežnih kodeksov, ki so potrebna, da bi vključili nove proizvajalce, ki dovajajo električno energijo, proizvedeno v soproizvodnji z visokim izkoristkom, v medsebojno povezano omrežje;“.